

**PARLEMENTAIRE ASSEMBLEE
VAN DE
RAAD VAN EUROPA**

BELGISCHE DELEGATIE

—

**Vergadering van de Permanente Commissie
van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa
San Marino, 17 november 2006**

De Permanente Commissie (*) van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa heeft op vrijdag 17 november 2006 een vergadering gehouden in San Marino, en dit op uitnodiging van de “*Consiglio Grande e Generale*”, het San Marinese Parlement (*de Republiek San Marino is het land dat op dit ogenblik het voorzitterschap waarneemt van het Ministercomité van de Raad van Europa*).

Gedachtewisseling met de h. Fiorenzo Stolfi, Staatssecretaris van Politieke en Buitenlandse Zaken, Voorzitter van het Ministercomité van de Raad van Europa

In zijn toespraak heeft de Staatssecretaris de prioriteiten voorgesteld van het San Marinese Voorzitterschap: het bevorderen van de interculturele en interreligieuze dialoog, het verdedigen en het ontwikkelen van de mensenrechten en de fundamentele vrijheden, met name door een grotere efficiëntie van het controlesysteem van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en het verstevigen van de samenwerking met andere internationale Organisaties. Om de complementariteit en de synergie te verzekeren tussen de belangrijkste Europese organisaties, te weten de Raad van Europa, de Europese Unie en de OVSE, heeft de Staatssecretaris gewezen op de noodzaak om de praktische samenwerking te verdiepen, door enerzijds rekening te houden met de specifieke bevoegdheidsdomeinen van de verschillende organisaties en door anderzijds overlappingsen van activiteiten te vermijden.

Op de vraag van senator *L. Van den Brande* over de samenwerking met de Europese Unie, en meer in het bijzonder over de ondertekening van het memorandumakkoord tussen de Raad van Europa en de Europese Unie, heeft de Staatssecretaris geantwoord dat de samenwerking tussen de twee instellingen wordt beschouwd als een hoofddoelstelling. Met de verduidelijking dat het ontwerp van memorandumakkoord zoals opgesteld tijdens de Roemeense en Russische voorzitterschappen de basis vormt bij de onderhandelingen, heeft hij gesteld dat nu de vraag van eventuele aanpassingen aan het ontwerp moet worden onderzocht, om zo een stap vooruit te zetten in de besprekingen met de Europese Unie met het oog op de finalisering van het memorandumakkoord.

(*) De Permanente Commissie is samengesteld uit het Bureau (de Voorzitter van de Assemblée, de 20 Ondervoorzitters en de voorzitters van de vijf politieke fracties) alsook uit de commissievoorzitters en de voorzitters van de nationale delegaties. Zij vergadert gewoonlijk ten minste tweemaal per jaar en heeft als belangrijkste opdracht te handelen in naam van de Assemblée wanneer deze laatste niet in zitting is.

Tijdens de vergadering heeft de Permanente Commissie, namens de Parlementaire Assemblee, de volgende teksten goedgekeurd:

De Turkse aanwezigheid in Europa: migrantenwerkers en nieuwe Europese burgers (Aanbeveling 1774)

In haar aanbeveling stelt de Assemblee vast dat het integratieniveau van de Turkse migranteninwoners van de eerste, tweede en zelfs derde generatie het voorwerp uitmaakt van politieke debatten en discussies in een aantal Lidstaten. Tot in de helft van de jaren 1980 hebben zowel Turkije als de gastlanden hen steeds beschouwd als gastarbeiders (“*Gastarbeiter*”), die op zekere dag wel zouden terugkeren naar Turkije. Die wijd verspreide gedachte heeft van bij het begin een verkeerde basis gegeven aan het integratiedebat, waardoor de gastlanden niet geïnvesteerd hebben in een integratiebeleid.

De Assemblee meent dat de sterke sociale en culturele identiteit van de Turkse immigranten en van Europese inwoners van Turkse afkomst niet als een hinderpaal mag worden beschouwd voor een volledige integratie. De rol van de Turkse immigranten in de ontwikkeling van economische en culturele banden met Turkije is een positieve zaak, en vormt geen bedreiging voor de voortzetting van de Europese integratie.

Voor de Assemblee is het een evidentie dat integratie een tweezijdig proces is, dat wederzijds respect vereist alsook inspanningen die worden gedragen door zowel de gastsamenleving als de geïmmigreerde bevolking, om zo te komen tot een samenleving zonder spanningen. De Assemblee meent dat het nodig is zich in te zetten voor het verbeteren van vele ongelijke behandelingen, die vaak verbonden zijn aan tijdelijk werk, zwartwerk, opleiding en beroepsvorming.

In dit opzicht formuleert de Assemblee een aantal aanbevelingen om de socio-economische integratie te bevorderen.

Senator *Fatma Pehlivan* was verslaggeefster voor advies voor dit dossier. Namens de commissie sociale zaken, gezondheid en gezin had zij een tiental amendementen ingediend, waarvan de meeste werden goedgekeurd.

In haar tussenkomst heeft de senator onder meer de nadruk gelegd op het feit dat een recente studie in België heeft aangetoond dat meer dan de helft van de migranten onder de armoedegrens leven; en dat uit die studie blijkt dat 55% van de allochtonen afkomstig van Marokko onder de armoedegrens leven, en dat voor de allochtonen van Turkse afkomst het aandeel stijgt tot 59%. Er heeft zich dus een ondercategorie “nieuwe armen” gevormd bestaande uit personen die in moeilijke omstandigheden in het gastland toekomen, en die er blijven wonen in zeer armoedige omstandigheden.

Met één van de door haar ingediende amendementen wou senator Pehlivan die toestand duidelijk in de aanbeveling laten opnemen, maar dit amendement werd, op enkele stemmen na, verworpen.

Noodzaak van een grotere transparantie in de wapenhandel (Resolutie 1524)

Ondanks de reeds gerealiseerde vooruitgang in het verstevigen van de normen en de nationale reglementeringen voor de controle van de wapenhandel en ondanks het verbeteren van de internationale samenwerking op dat vlak, blijft de wapenhandel een handelssector die zo ondoorzichtig is dat het vaak onmogelijk is te begrijpen welke wapens er werden uitgevoerd naar welke bestemmingen en met welke uiteindelijke bedoelingen.

De Assemblee meent dat een grotere doorzichtigheid in de wapenhandel fundamenteel is voor het waarborgen van een goed beheer, de verplichting om rekenschap af te leggen en de preventie van misbruiken inzake mensenrechten en gewapende conflicten.

In haar resolutie nodigt de Assemblee de Lidstaten van de Raad van Europa uit om een zo hoog mogelijk niveau van transparantie te verzekeren in de wapenhandel door concrete maatregelen te nemen, alsook om een versterkte internationale samenwerking te bevorderen in de reglementering en de controle van de wapenhandel.

De Assemblee nodigt de nationale parlementen uit om het oprichten van een parlementair netwerk te bevorderen om de parlementairen te helpen om, op nationaal niveau, de wapenhandel doorzichtiger te maken door informatie-uitwisseling en door de verspreiding van voorbeelden van goed werkende praktijken.

Instelling van een stabiliteitspact voor het Zuid-Kaukasische gebied (Resolutie 1525 en aanbeveling 1771)

De Assemblee herinnert eraan dat zij reeds lang begaan is met de democratische stabiliteit, de veiligheid en de welvaart in het Zuid-Kaukasische gebied. Zij volgt met aandacht de toestand in de drie Kaukasische republieken - Armenië, Azerbeidjan en Georgië-, en heeft ruim bijgedragen tot de democratische overgang in de regio in de domeinen waarin ze sterk is, te weten de democratie, de rechtsstaat en de mensenrechten.

De Assemblee is ervan overtuigd dat het perspectief van een regionale samenwerkings- en integratiestrategie voor de Zuid-Kaukasische regio, die wordt medebepaald door alle betrokken partijen, die wordt aangemoedigd door de internationale gemeenschap en die gelijklopend gevoerd wordt met het politiek proces van conflictregeling in de regio, in grote mate zou bijdragen tot een gunstige afloop.

De Assemblee stelt eveneens vast dat, ondanks bepaalde reserves, niemand uitsluit dat dergelijke optie kan werken indien de nodige voorwaarden aanwezig zijn.

De Assemblee doet dan ook een oproep aan alle betrokken partijen om de mogelijkheid te onderzoeken om een Stabiliteitspact in te stellen voor de Zuid-Kaukasische regio, en om de haalbaarheid te onderzoeken van een Internationale conferentie over de veiligheid en de samenwerking in het Zuid-Kaukasische gebied, die er hoofdzakelijk op gericht zou zijn om de specifieke behoeften te evalueren, en om de praktische voorwaarden op punt te stellen voor de lancering van dergelijk Stabiliteitspact in gemeenschappelijk overleg met alle betrokken partijen.

De situatie in Kazakstan en zijn betrekkingen met de Raad van Europa (Resolutie 1526)

De Assemblee hecht een groot belang aan het verstevigen van de democratie in Kazakstan, die ze beschouwt als één van de pijlers voor de stabiliteit in de Euro-Aziatische regio.

De Assemblee onderlijnt dat Kazakstan, sinds zijn onafhankelijkheid in 1991, een grote vooruitgang heeft geboekt voor wat betreft de oprichting van instellingen voor de democratie, en verheugt zich over engagement van het land om de democratische hervormingen voort te zetten. Tezelfdertijd is de Assemblee zich bewust van de vele hinderpalen voor het democratiseringsproces in het land, en roept de overheden op om concrete maatregelen te nemen in bepaalde domeinen.

De Assemblee is tevreden dat er een consensus is tussen de politieke krachten en het middenveld in Kazakstan over de noodzaak om nog meer toenadering te zoeken tot de Europese normen, en dat zowel de regering als de oppositie er voorstander van zijn om de banden tussen Kazakstan en de Raad van Europa aan te halen.

De Assemblee vindt het noodzakelijk om de samenwerking tussen de Raad van Europa en Kazakstan te verstevigen door zich toe te leggen op de democratie, de rechtsstaat en de mensenrechten, die de fundamentele waarden zijn van de Raad van Europa.

De Assemblee is eveneens bereid om de voorstellen te onderzoeken om die samenwerking verder te ontwikkelen, eventueel op basis van het statuut van waarnemer.

De rechten van de nationale minderheden in Letland (Resolutie 1527 en aanbeveling 1772)

Door de demografische samenstelling van Letland en de etnisch-culturele structuur van zijn bevolking, alsook door zijn beleid inzake nationale minderheden en interetnische betrekkingen, heeft Letland sinds zijn toetreding in 1995 de volledige aandacht van de Raad van Europa naar zich toegetrokken. Aan deze demografische toestand moet nog een juridische eigenaardigheid worden toegevoegd, waaraan politieke gevolgen verbonden zijn: ongeveer een vijfde van de bevolking in Letland heeft niet de Letse nationaliteit, en vormt dus een categorie «niet-burgers».

De Assemblee meent dat de kwestie van de rechten van de nationale minderheden moet benaderd worden in zijn politieke, sociale en historische context. Het is noodzakelijk zich af te vragen hoe de principes, waarden en normen ontwikkeld door de Raad van Europa en ontworpen volgens een universeel model, moeten worden toegepast om te komen tot een evenwichtige, interetnische samenleving, tot de integratie van verschillende gemeenschappen in de samenleving en tot de ontwikkeling van een land dat verenigd is rond een gemeenschappelijke visie op de toekomst.

Daartoe kondigt de Assemblee een reeks aanbevelingen aan, om zo een antwoord te bieden op de uitdagingen verbonden aan de uitwerking van een coherente samenleving en een moderne Letse natie.

De richtlijnen van 2003 betreffende het gebruik van minderheidstalen in de audiovisuele media en de normen van de Raad van Europa: het versterken van de samenwerking en de synergieën met de OVSE (Aanbeveling 1773)

De linguïstische diversiteit in de media is niet alleen een essentiële factor voor het behoud en de ontwikkeling van de eigen identiteit van de minderheden, maar eveneens een wezenlijke informatiebron voor de personen die tot de minderheden behoren.

De richtlijnen van 2003 betreffende het gebruik van minderheidstalen in de audiovisuele media hebben als doel het aanmoedigen en het vergemakkelijken van de goedkeuring van specifieke maatregelen door de Staten om de spanningen betreffende de minderheden te verminderen, en bevatten gedetailleerde criteria voor alle betrokken partijen van de omroepmedia.

De Assemblee stelt vast dat dit instrument complementair is met pertinente instrumenten van de Raad van Europa inzake de bescherming van minderheden.

Voorbeelden uit de praktijk tonen aan dat, hoewel de toestand er in bepaalde Staten relatief goed uitziet, er toch nog inspanningen moeten worden geleverd door de Lidstaten om volledig in regel te zijn met hun verplichtingen inzake minderheden.

In haar aanbeveling is de Assemblee van oordeel dat er een mogelijkheid bestaat om de samenwerking te ontwikkelen tussen de Raad van Europa en het Bureau van de Hoge Commissaris inzake nationale minderheden van de OVSE.

Zij beveelt eveneens aan dat er op regelmatige basis rekening wordt gehouden met de richtlijnen van 2003 betreffende het gebruik van minderheidstalen in de audiovisuele media in het raam van de opvolgingsmechanismen van de Raad van Europa.

Het verlies aan interesse vanwege studenten voor wetenschappelijke studies (Resolutie 1528)

De ontwikkeling van de wetenschappen en de technologieën betekent geen automatische waarborg voor de eerbiediging van de mensenrechten, maar het is er wel een noodzakelijke, onderliggende voorwaarde van. Ze zijn onvervangbaar in de strijd tegen de onrechtvaardigheden, en de beheersing ervan is voor een land onontbeerlijk om de duurzaamheid van de democratie te waarborgen.

De Assemblee stelt vast dat, overal in Europa, het aantal studenten in de wetenschappelijke vakken sterk aan het afnemen is. Zij is verontrust over de gevolgen van een dergelijke afname op de economie van de betrokken landen alsook op de kritische geest van de burgers en de bescherming van de mensenrechten.

De regeringen van de Lidstaten van de Raad van Europa zouden dringend maatregelen moeten nemen om die trend te doen keren, meer bepaald op het niveau van het onderwijs, en dit reeds vanaf het lager onderwijs.

Een herwaardering van de wetenschappelijke en de technische loopbanen, en een bijzondere inspanning om de meisjes te sensibiliseren, behoren tot die maatregelen.

De toestand van de Fins-Oegrische en de Samojeedse bevolkingen (Aanbeveling 1775)

De Assemblee betreurt het dat, acht jaar na haar Resolutie 1171 over de bedreigde Oeraalse minderheidsculturen, de landen waarin Oeraalse taalminderheden wonen, in de

eerste plaats de Russische Federatie, de maatregelen die zij hen had aangemoedigd te nemen, niet voldoende hebben toegepast.

Daardoor is de culturele toestand van de Fins-Oegrische en Samojeedse bevolkingen nog verslechterd.

In haar nieuwe aanbeveling somt de Assemblee een aantal concrete en dringende maatregelen op die de Assemblee zelf, het Ministercomité, de Unesco, de Lidstaten van de Raad van Europa met een Fins-Oegrische bevolking en de bevoegde overheden van de Russische Federatie, moeten nemen om de verdere achteruitgang van de Fins-Oegrische en de Samojeedse talen en culturen tegen te gaan.

De jacht op zeehonden (Aanbeveling 1776)

De Assemblee is er zich van bewust dat de internationale controverse rond de jacht op zeehonden eerst en vooral tot het politieke domein behoort, waarin waarden, doelstellingen en verschillende of tegenstrijdige houdingen meespelen, alsook een bijzondere gevoeligheid vanwege de publieke opinie.

In haar aanbeveling richt de Assemblee zich tot de Lidstaten en de waarnemers (*) waar de jacht op zeehonden plaatsvindt, om te zorgen voor een doeltreffende bescherming van deze diersoort en voor de instandhouding van de zeehondenbevolking en van andere zeezoogdieren. Zij vraagt hen tevens om het beschermingsbeleid te doen passen in de ontwikkeling van een duurzaam beheer van het natuurspatrimonium en van de bescherming van het wildleven.

De Assemblee nodigt hen tevens uit om bij de jacht wrede praktijken te weren die geen waarborg bieden voor een onmiddellijke dood zonder verder lijden van de dieren.

De Assemblee vraagt eveneens aan het Ministercomité alsook aan de nationale parlementen om elk initiatief aan te moedigen dat erop gericht is de import en de handel te verbieden van afgeleide producten van zeehonden, door het voorbeeld te volgen van de wetgevingen die werden aangenomen in de Verenigde Staten en in Mexico.

(*) Vijf Staten hebben het statuut van waarnemer: Canada, de Verenigde Staten, Mexico, Japan en de Heilige Stoel

Open en transparante stemmingen in de Parlementaire Assemblee (Aanbeveling 1529)

De verantwoordelijkheid van de parlementsleden is één van de fundamentele vereisten in een democratie. Die verantwoordelijkheid houdt in dat de parlementsleden verslag moeten uitbrengen over hun handelingen in de instelling waarvan ze deel uitmaken en waaraan zij verantwoording moeten afleggen, en ook in de eerste plaats aan hun electoraat. Dat houdt in dat de informatie over hun activiteiten en handelingen openbaar en beschikbaar moet zijn.

Het publiek in de ruime zin van het woord, en meer bepaald het electoraat, de media en de drukkinggroepen, tonen steeds meer belangstelling voor de manier waarop de afgevaardigden zich hebben uitgesproken over bepaalde cruciale kwesties en voor het standpunt dat zij door hun stemming hebben ingenomen. Dat geldt op nationaal niveau, maar ook in de internationale parlementaire organisaties. De openbaarheid van de stemmingen, namelijk die van de resultaten maar ook van de individuele stemmingen, en

de uitleg die het parlementslid over zijn stem geeft, beantwoorden aan die nood aan transparantie.

De Assemblee is bijgevolg van oordeel dat het noodzakelijk is om:

- in het verslag van de zitting de resultaten te publiceren van de stemmingen over de teksten die ter goedkeuring worden voorgelegd;
- op de website van de Assemblee de resultaten te publiceren van alle stemmingen, met de vermelding van de namen van degenen die gestemd hebben en de wijze waarop zij gestemd hebben.